

afvise enhver nærmere Bestemmelse i den Retning, som er betegnet ved Anmærkningen. Saaledes som jeg her tænker mig Sagen stillet, vilde der ikke nødvendigt være Spørgsmaal om, hvorvidt Begrænsningen af Krigsministerens Bemyndigelse netop skulde lyde paa Leiemaal med eet Aars Opsigelse, men der vilde være Spørgsmaal, om der var Grund til at antage, at den høitærede Krigsminister saa stærkt vilde modsætte sig enhver Regel, som under en eller anden Form udtrykkelig udtalte, at, saalænge indtil det var afgjort, hvorvidt der bragtes en Overenskomst tilveie med Kjøbenhavns Commune — altsaa, hvis jeg mindes ret, indtil et Aar, efterat den i Loven af 6te Juli s. A. omhandlede Plan var bleven vedtagen —, maatte der fra Regjeringens Side ikke træffes Dispositioner, som væsentligt forandrede det hele Forhold, om hvis Ordning paa den i Loven nærmere omhandlede Maade der var Spørgsmaal. Sagen saaledes stillet, troer jeg for min Deel ikke, at den høitærede Krigsminister, dersom Lovforslaget nu forelaa til Forhandling, vilde med nogen Høie kunne modsætte sig en rimelig legislativ Afgjørelse i den Retning, og jeg vil som et Moment, hvorpaa jeg blandt Andet støtter denne min Mening, udtrykkelig fremhæve et Datum, som maaskee endnu er i Manges Erindring, og det er, at der i det oprindelige Regjeringsforslag om Fæstningsværkernes Nedlæggelse fandtes en Bestemmelse, hvori det hed: „Til Actieselskabet Tivoli kan et Areal af indtil 14 Tdr. Land, Syd for Vesterbrogade og Syd for Vesterports Passage, bortforpagtes paa høist 20 Aar mod en passende aarlig Afgift.“ Denne Bestemmelse i det af Regjeringen forelagte Forslag er udgaaet og findes ikke i den senere udkomne Lov. Hvorfor, vil jo let sees. Der var andre Bestemmelser, der ligeledes udgik af Lovforslaget, fordi dette i det Hele undergik en selvstændig Omarbeidelse, men det er ret mærkeligt, at der i den samme Paragraph af Regjeringsforslaget, umiddelbart forud for den nu nævnte Bestemmelse om Tivoli, fandtes en Bestemmelse om, at et Areal af Størrelse indtil 21 Tdr. Land kunde afstaaes til Universitetet — altsaa til en Green af den offentlige Statsstyrelse selv — til Anlæg af en

botanisk Have, og denne Bestemmelse er bleven staaende i Loven. Den fandt man det altsaa rigtigt at fastholde, hvorimod hiin anden Bestemmelse blev strøgen. Dette, troer jeg, kan være tilstrækkeligt til at vise, at der her virkelig var et Spørgsmaal, som ret kunde have egnet sig til en nærmere legislativ Fastsættelse. Men om nu end en saadan udtrykkelig Lovbestemmelse ikke er truffen, derfor havde den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn, som ikke er tilstede i Aften (Lehmann), dog ikke Ret, naar han meente, at Krigsministerens Bemyndigelse til et hvilket som helst Leiemaal var givet med Lovens Tausked, idet han formeente, at der slet ikke her kunde være Spørgsmaal om, hvad Lovens Land medførte, men at der kun kunde være Tale om at bestemme Forholdet efter Lovens Bogstav. Denne Paastand er vistnok ingenlunde rigtig. Det er aldeles nødvendigt, at ved den Art Forhold, som først senere skulde finde deres nærmere Ordning og Afgjørelse, Meget maa beroe paa et Tilsligsforhold imellem Regjeringen og Repræsentationen. Det er aldeles ugjørligt at fastsætte de hyerste Details ved positive Lovbestemmelser, men Meget maa stee paa Tro og Love, og dette gjælder navnlig i nærværende Tilfælde væsentlig om de Dispositioner, der træffes i Mellemtiden, indtil det viser sig, om der opnaaes Overenskomst med Kjøbenhavns Commune. Det var kun disse Bemærkninger, som jeg vilde gjøre, med Hensyn til hvorledes hele dette Forhold maatte betragtes, dersom der nu var Spørgsmaal om at bestemme det fra et legislativt Standpunkt. Men det Spørgsmaal, som virkelig foreligger til Afstemning, er jo derimod, som sagt, om man vil finde det rigtigt, at den Uenighed, som, idetmindste tilsyneladende, paa dette Punkt er opstaaet imellem Krigsministeren og Folkethinget, skal finde sin Afgjørelse ved en Votering under Forslaget til Finansloven. Med Hensyn hertil er det i alt Fald utvivlsomt, at Ministeren er uheldigt stillet, hvis man vil fastholde Anmærkningen i en Form, som han modsætter sig. Hvad han i saa Henseende har fremsørt, stemmer med, hvad der saa ofte er blevet gjort gjældende her i Landsthinget, nemlig den almindelige Betragtning, at Forslaget til Finansloven ikke er bestemt til at